

HILASZY CHAOSU

Leonard Rosen

— Henri Poincaré Mystery —

HILASYS CHAOSU

Leonard Rosen

2014

Copyright © 2011 by Leonard Rosen
Translation © 2014 by Dalibor Míček
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu ALL CRY CHAOS,
vydaného nakladatelstvím The Permanent Press, Sag Harbor, NY 2011,
přeložil Dalibor Míček
Sazba: Karel Kaltrop
První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v únoru 2014

ISBN 978-80-87910-16-0

*Věnováno Esther a Sidney –
mým základům;
a Matthewovi, Jonathanovi a Lindě –
mým oknům a světlíkům*

PODĚKOVÁNÍ

Člověk nemůže psát o fraktálech, aniž by byl zavázán díkem Benoitu Mandelbrotovi, jehož proniknutí do podstaty geometrie Přírody významně ovlivnilo moderní vědu a – alespoň v této práci – moderní představitivost.

Obzvláště jsem zavázán Jamesi D. Jonesovi, příslušníku vojenského námořnictva Spojených států ve výslužbě a mému učiteli matematiky, trpělivému a dobrosrdečnému odborníkovi na fraktály a teorii chaosu; Moshemu Waldoksovi a Meiru Sendorovi, kteří vybudovali útočiště, v němž jsem mohl bádát nad otázkami tvořícími rámeček této knihy; mé agentce Eve Bridburgové, která nejen poskytla projektu domov, ale tolikrát mě přiměla koncept přepracovat, až vznikl příběh naplňující můj záměr. Bez jejího kritického dohledu by toto dílo vypadalo jinak. Doug Starr přispěl mnoha připomínkami a často si všiml možností, které jsem já přehlédl. Doug je přísný, leč upřímný kritik, dobrý přítel a vynikající učitel. I Arthur Golden mi ochotně poskytl řadu připomínek a mnohokrát nezištně poradil. Todd Shuster věnoval neznámému autorovi onu pečlivou redaktorskou pozornost, díky níž se literární agentura Zachary, Shuster, Harmsworth vypracovala na špičku v oboru. Veškeré úsilí by však přišlo vniveč, nebýt Martyho a Judy Shepardových, zakladatelů vydavatelství The Permanent Press. Přijali mě s otevřenou náručí a projeвили mimořádné nadšení pro tuto knihu. Neumím si představit pozornější a oddanější zastánce.

Můj dík si zaslouží také Susan Ahlquistová, Beth Keisterová, Lon Kirschner, Joslyn Pineová, Kathy Porterová, Graham Orr, Jessica Schwartzová a Jessica Steinová za moudré rady v různých etapách práce na rukopisu. Larry Behrens, Martha Brandová, Jeffrey Chin, Adam Cohen, Will Cohen, Aaron Cooper, Tina Feingoldová, Larry Heffernan, Suzanne Heffernanová, Kathy Komanová, Stuart Koman, Lester Lefton, Mindy Lubberová, Emma Marksová, Richard Marks, Bob Morrison, Jenny Morrisonová, Mark Pevsner, Jeanette Polanská, Rosalie Renbaumová, Jed Schwartz, Monica Sidorová, Barry Siegel, Jane Siegelová, Lois Sladeová, Frank Sladko, Abe Stein, Norman Stein, a Dean Sudarsky postupně četli počáteční verze díla a jejich kritické připomínky mi velmi pomohly.

Na debutujícího spisovatele jsem již trochu starý, ale zralý věk má v tomto případě i své výhody. Jedna z nich jsou dospělí synové, kteří se ujmou role kritiků. Jonathan a Matthew Rosenovi se stali domácími očitými svědky vývoje této knihy. Provedli mě i román dlouhou a strastiplnou cestou, jejich podporu a rady nedokážu dostatečně ocenit. Mí bratři Robert a Gerald Rosenovi mi dlouhá léta poskytovali pouze povzbuzení a náklonnost. Spolu s nimi oslavuji oddanost rodině, na níž toto dílo spočívá. Nejdůležitější je pro mě Linda Rosenová, po třicet let základní i prubířský kámen mého života a původkyně všeho vzácného, co mě potkalo. Právě Lindě, našim synům a památce mých rodičů věnuji tuto knihu.

Henri Poincaré (1854–1912) byl přední matematik své doby. Jeho pravnuke, agent Interpolu Henri Poincaré, a všechny ostatní postavy v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost postav se skutečnými osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

V chrámu všichni volají: „Sláva!“

V ulicích všichni křičí: „Chaos!“

Kdo nalezne řád ve vzdušném víru?

Kdo rozezná strukturu divoké nedotčenosti?

Kdo se opováží volat: „Sláva,“ uprostřed chaosu?

R. Shapiro, *k Žalmu 29*

PROLOG

Nemohl se k hrobu přiblížit hned. Místo toho se Henri Poincaré procházel po hřbitově Montparnasse až do soumraku, jenž ho dovedl na místo, kde slyšel cupitání duchů, kteří na něj volali jménem.

Chodil sem už třináct let. Obcházel náhrobky básníků, filozofů, umělců a vědců – všechno hrdinové republiky. Jako mladý inspektor snil, že by jednou mohl spočinout mezi nimi, vedle svého pradědečka, že by jej tak vlast odměnila za jeho služby a lásku k spravedlnosti. Tak velké měl tehdy ambice. Vedly ho k tomu, že případy ne pouze řešil, ale řešil je s mravní silou a inteligencí, které odpovídaly rodinné tradici.

Jaký byl blázen! Aby vzkřísil tento život, nejméně tisíckrát by obětoval svůj vlastní. Upsal by svou duši. Jeho existenci však neukončila žádná smlouva s ďáblem, dokonce ani sebevražda. Protože Poincaré *žil*, ale přinášel bolest těm, které miloval. Nejstrašnější důkaz ležel v tichém koutu tohoto hřbitova.

A tak se procházel, až sám podoben polovičnímu stínu stanul nad hrobem.

Po nebi se honily mraky, v korunách stromů stépal vítr. I nadále bude proměňovat svůj život tímto způsobem: každý týden nočním vlakem z Dordogne, příjezd kolem poledne,

očistí žulový náhrobek a zvadlé květiny nahradí čerstvými. Šikovnější člověk by byl s úklidem hotov během několika minut, tento si však půjčil z hrobníkovy boudy smeták a hodinu zametal. Nabral na lopatku poslední smítko hnané větrem a žasl, že už zase nastalo jaro. Nechápal, jak je možné, že narcisy pořád kvetou. Ale kvetly... i zde na hřbitově. I ptáčci zpěváčci se vrátili a stromy se odívaly listím. Mělo mu to přinést útěchu.

Poklekl a zdravou rukou položil na hrob kytici lilií. *Moje maličká, splynulo mu ze rtů neslyšně. Vybrali si nesprávnou oběť. Měli zabít mě.*

ČÁST I

Která jest cesta k obydlí světla,
a kde přebývá temnota?

JOB, 38:19

Henri Poincaré vešel do vězeňského bloku a v duchu se obrnil proti cvaknutí ocelových dveří, jež na něj fyzicky působilo podobně jako úplavice, kterou chytil před lety v Senegalu. Dlouhá pracovní kariéra jej uvykla na vězeňské prostředí, přesto mu bouchnutí ocele o ocel při každé návštěvě cuchalo vnitřnosti jako nemoc, která jej měla zabít. Vyděrači, podvodníci a pleticháři, vrahové, kteří pro lásku nebo pro peníze připravili o život jednotlivce, i fanatici, kteří plakali, když najednou zabili méně než padesát lidí, všichni odsouzení v těchto celách se pokládali za nadřazené, avšak nepochopené či špatně pochopené tvory, kteří si od světa brali jen to, co jim po právu náleželo. Poincaré se domníval, že si tuto každodenní připomínku v podobě rachocení dveří zaslouží, a vůbec nejvíce si zaslouží jeden druhého.

Jinými slovy řečeno, Stipo Banovič se ocitl v dobré společnosti.

Vzduch pod stropem bloku osvětlovaly jako v katedrále paprsky pronikající pevnými okny ve střeše, i když dovnitř pronikalo jen velmi málo z holandského jara. Toto vězení, a zejména tento blok byl vyhrazen pro celebrity svého druhu. Seděli zde váleční zločinci čekající na soud před mezinárodním tribunálem v Haagu. Před čtyřmi měsíci ukončil Poin-

caré dlouhé pátrání, které jej zavedlo do šesti zemí, a dopadl Stipa Banoviče na jednom vídeňském předměstí, kde žil se svou mladou nevěstou, dcerou a synem. Onen večer, kdy zášahová jednotka vyrazila beranidlem dveře a vtrhla do domu, četl Banovič svým dětem, které se mu usadily na klíně, pohádku před spaním. Trojice na pohovce u krbu ztělesňovala dokonalý obrázek rodinného štěstí – až na to, že o řadu let dříve, v jiné době a na jiném místě, nařídil Banovič masakr sedmdesáti muslimských mužů a chlapců, z nichž někteří byli mladší než kudrnatý hošík, který mu teď seděl na klíně, a aktivně se na něm podílel. Matka i děti hořce plakaly, zatímco Banovič hulákal velmi slušnou, byť se silným akcentem vyslovovanou angličtinou: „Copak nevidíte, že jsem začal nový život? Teď vedu *dobrý* život!“

Nebylo na Poincarém, aby to posoudil. Než jej na tento případ nasadili, jeho nadřízení v lyonské centrále Interpolu ho poslali k rokli, kde ležely mrtvoly. V bývalé Jugoslávii se tehdy ujímalo vlády jaro a putování terénem rozbahněným tajícím sněhem bylo velmi náročné. Vzduch však svěže voněl, všude rašily zelené pupeny, zurčení tekoucí vody zvěstovalo znovuzrození přírody. Všude, jen ne v té stinné rokli, kde jej němý klid vybělených kostí a tiché třepotání fragmentů tlejících součástí oděvů srazilo na kolena. Ne, nebylo na Poincarém, aby rozhodoval o vině nebo odpuštění. Udělal svou práci a teď tu svou odvede soud.

Už pracoval na jiném případě, dohlížel na zajištění bezpečnosti konference Světové obchodní organizace na úrovni ministrů, která se konala v Amsterdamu. Tato návštěva byla vlastně zbytečná, ale chtěl Banoviče ještě spatřit, než nasedne do vlaku, stejně jako by se před odchodem z domu přesvědčil, že je zhasnutý plynový sporák. Bez dozoru byl ten chlap

velmi nebezpečný a Poincaré se chtěl ujistit, že je na tom správném místě, totiž za mřížemi.

„Pořád žiju a dýchám,“ řekl vězeň přibližujícím se krokům.

„Dobrá zpráva, Stipo. Oficiálně mě odvolali z vašeho případu a přidělili mi jiný úkol. Stačí, aby to člověka rozesmutnilo... Lov na vás trval hodně dlouho.“

Banovič se odvrátil. V kostkované košili zapnuté až ke krku a v brýlích s tenkými kovovými obroučkami nepůsobil jako velitel eskadry smrti, spíš jako knihovník, jímž před vypuknutím války v Bosně byl. Drobné kosti, vysoké čelo, prsty klavíristy, takto přece vypadá učenec, ne masový vrah. Dojem ještě posilovala barikáda právnických knih, které nashromáždil během přípravy na proces.

Banovič, pořád otočený zády, si povzdechl: „Byla válka. Děly se hrozné věci. Máte svoje svědky, ty zrádné syny zkurvených matek. Ale mně dává zákon precedens, inspektore. Vřava bitvy. Lidé jsou skutečně bestie, jak potvrdí třeba jen letmý náhled do historie. Víte, co dělali římsí vojáci Židům, kteří prchali z Jeruzaléma?“

„Nevím a je mi to jedno,“ odvětil Poincaré a přiblížil se k mříži.

Banovič se ohlédl přes rameno. „Mužům i ženám zaživa rozkuchávali břicha, aby se podívali, jestli nepolkli zlato.“

Poincaré věděl, že kdyby proti němu teď stál sám v bosenských lesích, daleko mimo dosah zákona, zemřel by krutou, nepředstavitelně bolestnou smrtí. Takto si u ocelové klece připadal jako v zoologické zahradě před predátorem, postaveným vysoko v potravním řetězci. Mříže mu poskytovaly jistotu, ale i tak z Banoviče vyzařovala hrozba, která Poincarému rozbušila srdce a donutila jej o krok ustoupit. Jeho profese nikdy nepatřila k těm snadným. Přátelé mu předpo-

vidali, že při své lásce k opeře a ezoterickým naukám v ní vydrží maximálně tři týdny. O tři desetiletí později, navzdorem nepopiratelným úspěchům, jichž dosáhl, pořád uvažoval, jestli se pro tuhle práci hodí.

„Roky jsem strávil na útěku,“ pokračoval chraplavě vězeň. „Boje skončily. Zasloužil jsem si žít. Jako každý bojovník. A teď se na mě podívejte. Válím se tady v právnických knihách a musím se spokojit s líbáním fotek svých dětí. A můžete za to vy, Poincaré. Ostatní agenti, které za mnou Interpol vyslal, projevili trochu zdravého rozumu, lidského zájmu, pochopení pro podmínky, v jakých jsem se ocitl. Varoval jsem je a oni odešli a dali mně pokoj. Ale vy...“ Sáhl pro fotografii a pomalu po ní přejel prstem.

Jak člověk vůbec může snést pohled na mrtvé děti? I kdyby Poincaré žil sto let, nikdy nezapomene na tu rokli a na to, co v ní leželo. Kostí malých chlapců natahující se po otcích, bratrech, sousedech, po mužích, kteří mohli nabídnout jen to, že si stoupli dopředu a zemřeli o něco dříve. A pak je tam nechali hnít, dokud těla nezapadala sněhem. „Mohl jsem pátrání ukončit,“ souhlasil Poincaré. „Byla válka a vy jste v ní opravdu bojoval.“

Vězeň přikývl.

„A teď když válka skončila a vy máte novou rodinu, chcete se vrátit domů.“

Banovič při té představě zavřel oči.

„Tak jako se chtěli vrátit domů ti muži a chlapci. Prosili o milost, Stipo? Modlili se?“

Vězeň hleděl do chodby a Poincaré přemýšlel, zda jeho slova vůbec vnímá. Ale ano, zaznamenal je, a když nakonec promluvil, byla jeho odpověď ostrá jako nůž. „Za války se dějí zlé věci,“ řekl Banovič. „Jenomže vy jste ve válce nikdy

nebojoval. Takže nechte těch keců, protože vy mě nemáte co soudit.“

„Žádný strach, Stipo. O to se postará tribunál.“

Vězeňský blok byl dlouhý jako polovina fotbalového hřiště a oba muži představovali jedině zástupce lidského druhu na té velké ploše.

Vězeň se zasmál. „K čemu ta návštěva?“

Poincaré na něj mlčky hleděl.

„Ale jděte, tak chytrý chlap jako vy.“

„Dělá se mi z vás zle.“

„Aha, konečně upřímné slovo! Dobrý začátek!“ Banovič zvedl dva prsty ve vítězném znamení a ukázal jimi na oči nejdřív Poincarému a pak sobě. „Dovoluju si prohlásit, inspektore, že jste se přišel podívat do zrcadla.“

„Jděte k čertu.“

„Tam už jsem byl... Prožil jsem léta v pekle. Přiznejte si konečně, že vás *fascinuju!*“

„Přiznám pouze neodolatelnou touhu vidět vás hnít za mřížemi.“

„Aby byl svět v bezpečí před strašáky jako já?“ Znovu ukázal na oči Poincarému a pak sobě. „Podívejte se pořádně... Víte, opravdu jste udělal chybu, že jste mě nezabil, když jste měl tu možnost.“

Poincaré přistoupil k mříži. „Málem jsem to udělal,“ zašeptal a Banovič se k němu přiblížil. „Prošlo by mi to. Uvedl bych do hlášení, že jste kladl odpor a my jsme se museli bránit. Ale to bych se zachoval stejně jako vy. Ne, viděl jsem, co po vás zůstalo v té rokli. Půjdete před soud, budete odsouzen a shnijete ve vězení.“

Byl už v polovině chodby, když jej dostihla vlna řevu a sprostých nadávek, jako by se vyvalila z kanálu. „Byla to zvířata! Četl jste můj spis, Poincaré. Víte, že jsem měl rodinu!“

„Tři děti! Znásilněné a vykuchané před očima jejich matky – mé Sylvie. A Sylvie znásilněná před očima svých rodičů! Pak jí vyřízli dělohu i s naším nenarozeným dítětem a rodiče nechali plahočit se životem, který vypadá tak, že teď žebrají, aby je někdo zabil. Tohle všechno jste četl, inspektore! A přesto jste si pro mě přišel. Copak vás ani jednou nenapadlo zamyslet se, proč se z chlapa stane zabijácký stroj? Byl jsem obyčejný člověk! *Dobry* člověk! Měl jsem rodinu a práci. Pak ale přišla válka, kterou jsem nevyvolal, kterou jsem nechtěl, ani v ní nebojoval, a o všechno mě obrala. Ale než zemřu, postarám se, abyste prožil totéž co já. Přísahám, zakusíte to na vlastní kůži!“

Já lidi nepouštím, řekl si inspektor v duchu a opakoval ta slova jako zaklínadlo, které jej provedlo ocelovými dveřmi na konci bloku, pak dalšími, až za ním zaklapla hlavní brána, ocel na ocel, a on stál před věznicí a mimo dosah Banovičových muk. *Rozhoduje někdo jiný, ne já*. Ztěžka se opřel o korbu nákladáku, odstaveného u obrubníku, a vložil si mezi rty dvě tabletky.

Cítil, že se o něj pokouší infarkt.

Vlak z Haagu do Amsterdamu projížděl mezi křiklavě zbarvenými květinovými lány. Pověstné holandské tulipány na pozadí olověných mraků ženoucích se od Severního moře působily jako protilek na vyčerpání. Poincaré potřeboval pomoc. Víc než byl ochoten si přiznat. Banovič ho znervóznil. I teď, o hodinu později, mu srdce bušilo rychle a nepravidelně. Sice ne přímo strachem, ale stačilo vědomí, že se na něj soustředila něčí nesmiřitelná nenávist. *Není to životu nebezpečné*, ujistili ho lékaři. *Prostě jen nepříjemná arytmie. Může ji vyvolat například přemíra vína. Nebo studený nápoj. A někdy stres. Máte stresující zaměstnání?*

Tabletky už brzy zaberou a vrátí srdeční činnost k normálu, jeho život opět vklouzne do starých kolejí. Už to v minulosti zažil několikrát, tuhle konfrontaci s nezastíraným vražedným hněvem mužů, které strčil za mříže. Na Banovičův výbuch prostě zapomene, jak se to už dávno naučil.

Otevřel mobilní telefon a dlouho poslouchal vyzváněcí tón v naději, že to zvedne. „To jsem já,“ řekl konečně.

„Ach, Henri! Jsi v pořádku? Mluvíš nějak unaveně.“

„Ani ne.“

„Ten chlap v Haagu, že? Říkal jsi, že s ním skončíš.“

„Já vím.“

„No tak s ním... skonči. Včera večer volal Etienne. Přece jenom k nám na farmu nakonec s Lucille a dětmi přijedou. Víš přece, jak obtížně hledají v nabitém programu pár dní volna. Slib mi, prosím tě, že to nebudeš přehánět s prací, dokud se nevrátíme do Lyonu.“

„Už jsem říkal, že přes víkend musím pracovat.“

Neodpověděla. Ani nemusela.

„Ale slibuju, že z Amsterdamu pojedu rovnou domů.“

„Už toho bylo dost. Měl bys té práce nechat a odejít do výslužby.“

Vzhledem k ranním událostem vítaná možnost. Po třiceti letech působení v Interpolu, kdy stoupal po hodnostním žebříčku a v podstatě nezažil dovolenou, z níž by ho neodvolal naléhavý požadavek nadřízených. Kdysi odjel do Patagonie, do říčního údolí nedostupného jako Marianský příkop, a i tam za ním přijel úředník z místní pobočky na koni s příkazem, aby se inspektor Poincaré před návratem spojil se státní policií v Buenos Aires ve věci ukradených uměleckých předmětů. „Dálnopis z kanceláře Interpolu v Lyonu,“ začal onen úředník s kloboukem v ruce a v hlase mu zněla tak upřímná omluva, že narušuje rodinnou dovolenou, že Poin-

caré neměl to srdce odmítnout. Naproti tomu Claire zakryla malému Etiennovi uši, a místo aby zabila posla špatných zpráv, obrátila se k manželovi: „Můžeme být ještě dál od civilizace, Henri? Neměli bychom příště odjet na severní pól?“

Ani tam by si nepomohli. Interpol nasazoval Poincarého jako strategickou zálohu, dovolená nedovolená. Pro většinu bezpečnostních agentur v západní Evropě a obou Amerikách se stal agentem, který stárne se ctí. Co ztratil na fyzických schopnostech, to získal na intuici. Dokázal předvídat kroky zločinců, jako kdyby byl sám pronásledovaný, a jeho houževnatá vytrvalost se stala legendární – dopadení Banoviče bylo jen posledním příkladem.

Vytrvalost si ovšem vybírala svou daň. Ve dnech jako tento se jeho srdce dožadovalo méně náročného zaměstnání a Henri přemýšlel o penzi v Dordogne. Ale nemohl to udělat, ještě ne, protože na otázku, která jej tak neodolatelně přitahovala k policejní práci – jak mohou na světě, který je v mnoha ohledech tak sladký, žít odporné zrůdy jako Banovič – dosud neznal odpověď.

Vždycky přišel další případ.

2

Paolo Ludovici byl štíhlý šlachovitý muž, který působil v Národní centrále Interpolu v Miláně. Sešel se s Poincarém na nádraží Amsterdam Centraal a bez zdvořilostních frází mu podal složku se spisy. „Problém,“ oznámil. „Zatímco jsi byl v Haagu, rozmetal výbuch pokoj v horním patře hotelu u kanálu Herengracht.“

„Člověk by si rád odpočinul, ale musí pokračovat v práci,“ povzdechl si Poincaré a otevřel složku.

„Nevíme o žádné souvislosti s tou konferencí Světové obchodní organizace, faktem však zůstává, že obětí exploze byl James Fenster, vynikající matematik a profesor z Harvardu, který měl promluvit na pátečním plenárním zasedání. Studoval v Princetonu, kde získal doktorát. Svobodný, bezdětný. Narozen v New Jersey. Politický agnostik. Žádné dluhy, které by stály za řeč.“

Ludovici si vzal jeden ze dvou pohárků kávy, které Poincaré koupil, a nasedl do nenápadného auta vypůjčeného od holandské policie. „V každém případě byl Fenster přihlášený v pokoji, kde k výbuchu došlo. To, co z něj zbylo, vypadá jako spálený rostbíf.“

Poincaré zavřel oči.

„Řekni mi něco užitečného, Paolo.“

„No dobře. Z Bostonu nám pošlou faxem dentální záznamy. Massachusettská policie už zajistila Fensterovu kancelář. Kriminálka sbírá vzorky pro analýzu DNA a my je pak porovnáme s výsledky, které získáme z ostatků. Ale o totožnosti oběti zřejmě nelze pochybovat, Henri. Hotelový recepční potvrdil, že si Fenster u něj dvacet minut před výbuchem vyzvedl klíč od pokoje čtyři E. Na záběrech z videokamer v hale je vidět, jak v devět hodin jedenačtyřicet minut vchází do hotelu. Bomba vybuchla tři minuty po desáté a srovnala pokoj čtyři E se zemí.“ Ludovici nastartoval. „A pro tvou informaci, ten atentátník použil chloristan amonný.“

„*Qu'est-ce que c'est?*“

„Raketové palivo.“

Paolo šlápl na plyn a vjel s renaultem do provozu na Prins-Hendrikkade, jako kdyby se zařazoval do závodního pole ve formuli jedna. Stejně rychle dupnul na brzdou, aby nepřejel cyklistu, který šněroval ulici středem vozovky, a rozlil Poincarému kávu.

Inspektor se prudce vytočil na sedadle a pozoroval skvrnu, která se mu šířila v klíně. „Paolo!“

„Proboha, vždyť je to jenom kafe, tak nedělej vlny.“ Ludovici zatroubil a podřadil. „Čistírnu ti zaplatím.“

Poincarém lomcoval vztek, avšak Ludovici si toho nevšiml nebo mu to bylo jedno. Inspektor vytáhl z přihrádky v palubní desce hrst papírových ubrousků. Dobré bylo to, že mu úlek napumpoval do žil adrenalin, který donutil srdce vrátit se k pravidelnému rytmu. Pro jistotu si zkontroloval pulz – ba-bump... ba-bump... ba-bump – pravidelný jako metronom a pak si ubrousky utřel z kalhot skvrny od kávy. Nakonec mu Paolo prokázal laskavost, ale na místo činu přijede jako počuraný školáček.

Co s tím Ludovicim člověk nadělá? Poincaré si ho oblíbil a čas od času si jej vyžádal ke spolupráci, ale museli jste ho brát se vším všudy, nebo vůbec ne. Fungoval pouze na jednu rychlost – plnou parou vpřed – a jeho metabolismus si nezahladal s kolibříkovým. Běžně pracoval osmnáct hodin denně a každého, kdo se k němu přiblížil, nabudil na vyšší výkonnost. Rychle jedl, rychle mluvil, rychle dospíval k závěrům, které byly vesměs správné, a dívky střídal s rychlostí a necitlivostí, která šokovala i svobodomyšlného Poincarého.

Kromě toho byl hezký. Ne krasavec jako z módních magazínů, ale vyzařovala z něj naprostá sebejistota, která v mnoha případech dosahuje stejného účinku. Kamkoliv přišel, lidé si ho okamžitě všimli. S oblibou nosil saka a pláště přehozené přes ramena jako ve Felliniho filmech a měl smysl pro módu, kterou byl Poincaré schopen tolerovat pouze u Italů. Jeho jedinou znepokojující slabinou bylo, že nepřiměřeně riskoval, občas vyloženě hloupě, v bláhovém přesvědčení, že jemu se přece nemůže nic stát. Když se před dvěma roky poprvé setkali při řešení jednoho případu v Marseille, Ludovici se vzepřel výslovnému rozkazu a vtrhl do hotelového pokoje, kde se skrýval pašerák drog na útěku, bez neprůstřelné vesty, bez vysílačky, beze zbraně, prostě si jen tak promluvit. Hotel obklíčily více než dvě desítky příslušníků speciálních policejních jednotek, z nichž každý se kryl za ochrannou bariérou. Agent s uprchlíkem mluvil pod pozorným dohledem odstřelovačských dalekohledů a o hodinu později vyšel z hotelu sám. „Chce pizzu a láhev Mas de Gourgonnier ročník dva tisíce dva,“ oznámil kolegům, kteří na něj doráželi otázkami. Velitel zásahu tedy poslal pro pizzu a jednomu podřízenému dal rozkaz sehnat víno. Uprchlík se najedl, a když se těžce přepočítal ohledně svých šancí prostřílet se z obklíčení, zemřel jedinou odstřelovačskou kulkou po zásahu do hlavy.

Když se Poincaré chtěl představit mladému agentovi, který odhalil pašerácký gang v Brindisi a prostřednictvím úřadovny v Lyonu připravil v Marseille uvítací výbor, našel Ludoviciho, jak o samotě sedí na obrácené přepravce a dojídá zbytek pizzy po mrtvém. „Asi nepředpokládáte, že ta pizza má nějakou forenzní hodnotu, vidíte?“

Poincarému se okamžitě zalíbil.

„Jeho přednáška se měla jmenovat... Moment.“ Ludovici vylovil z kapsy cár papíru a v hustém provozu si ho prohlížel. Znovu dupnul na brzdu a zastavil na šířku dlaně před jakýmsi pubertákem, který bez rozhlédnutí vešel do vozovky, po níž se rozletěly hranolky s kečupem. Paolo stáhl okénko, hodil mu pár drobných, zařval, ať příště čumí, kam leze, otočil se k inspektorovi a s kvílením pneumatik se rozjel. Mladík mu i tak stihl praštit pěstí do karoserie. „*Nevyhnutelnost sjednocení světové ekonomiky*. WTO musela Fenstera milovat. Každopádně to vysvětluje, proč byl ve městě.“

Plnou rychlostí projížděli náměstím kolem sochy baculatého kupce z období zlatého věku Amsterdamu, která sice stála na žulovém podstavci, ale byla celá potřísněná holubím trusem. „Kdo,“ ptal se Poincaré, „by chtěl zabít matematika, když vyloučíme obvyklé důvody, jako jsou dluhy, nevěra a podobně?“ Několik domovních bloků před nimi provoz znatelně zpomalil na jiném náměstí, jemuž vévodil další dobře živený měšťan. Pod sochou v obdélníku vymezeném policejními zábranami pořvával shluk demonstrantů hesla proti Světové obchodní organizaci. Poincaré si všiml jednoho transparentu. Na prostěradle byla namalovaná staromódní pokladna s otevřenou zásuvkou, rozkročená nad zeměkoulí. Do přihrádek, kde bývají bankovky, napsal protestující jména zemí třetího světa písmem pokrouceným jako v křeči.

Ludovici sešlápl plyn k podlaze. „Takže kdo jiný zabije matematika než jiný matematik? Říká se o nich, že na své úspěchy vzájemně žárlí jako nepřítel. Ale možná otázka zní, kdo by zabíjel, aby sabotoval zasedání WTO?“ Podřadil do zatáčky a vyrazil k blikajícím majáčkům pohotovostních vozidel.

Poincaré se podíval na druhou stranu kanálu, kudy vedla úzká dlážděná ulička lemovaná domky natěsnanými jako jádra na kukuřičném klasu. Před pár staletími sloužily jako sklady a pod vikýři mnohých zůstalo zabudováno rameno jeřábu, který vytahoval zboží do vyšších pater. Zděné štíty byly většinou postaveny do tvaru zvonů, stupňů a chrličů. Jedna budova však ozdobnou fasádu postrádala, její část po explozi zmizela.

Ludovici zaťal zuby a pohodil hlavou. „Blíž už se nedostaneme,“ utrousil a zabrzdil u obrubníku. „Odtud půjdeme pěšky.“

3

Scéna, která Poincarého a Ludoviciho v hotelu Ambassade na adrese Herengracht 341 přivítala, se vzpírala pochopení. Ničivé dílo se totiž striktně omezilo na jediný pokoj v nejvyšším patře. Jako kdyby se z mraků spustil mohutný dravčí pařát a odnesl místnost i s částí štítu a sedlové střechy a zanechal po nich jen ohyždnou rozšklebenou díru. Svým způsobem umělecké dílo. Pokoje po obou stranách i pod místem výbuchu zůstaly nedotčeny, tak jako zůstane nedotčený dort poté, co si někdo opatrně vezme první kousek. Na ulici poseté rozdrčenými cihlami, střešními taškami a trámy tak silnými, že by se z nich dala postavit stará obchodní loď, leželo několik kousků z osobního majetku oběti. U každého byla umístěna cedulka s číslem důkazu: ponožka, sluneční brýle s popraskanými čočkami, tuba americké zubní pasty, potrhaná košile. Poincaré se odvrátil od smutných pozůstatků obyčejného života i od předmětu, který ležel pod modrou plachtou dvacet metrů vlevo.

Tohle všechno jen proto, aby zemřel jediný člověk?

Hasiči po sobě nechali smrdutý polévkovitý svinčík, všechno, co se v době zásahu nacházelo na ulici – automobily, dlažba, hotel, trosky budovy po výbuchu –, nasáklo vodou z kanálu, kterou se snažili uhasit požár. Poincaré si všiml

muže v modré kombinéze a s latexovými rukavicemi, který se hádal s velitelem hasičů.

„Technici z kriminálky jsou pěkně našťvaní,“ poznamenal ženský hlas. „Hasiči sice zachránili domy, ale zničili všechny důkazy.“

Gisele De Vriesová podala Poincarému ruku; vždycky si potrpěla na formality. Jako příslušnice nizozemských bezpečnostních sil působila v roli styčného důstojníka s Interpolem. Byla jediná, koho si Poincaré do svého týmu osobně nevybral. Agenti Interpolu nemají zákonné právo zatýkat a při vyšetřování každého případu musí spolupracovat s policejními složkami hostitelské země. De Vriesová na Poincarého okamžitě zapůsobila tvrdostí své povahy, která připomínala křemen. Dejte jí jakýkoliv úkol, třeba shánění nějakých údajů, a ona jej splní před termínem. A nejenže sežene příslušné informace, ale předloží i jejich analýzu z různých úhlů pohledu. Pracovní stůl měla vždycky vzorně uklizený, šaty precizně vyžehlené, nenápadné boty s hranatou špičkou vyleštěné jako zrcadlo. Pouze dlouhé kaštanově hnědé vlasy, volně stažené vzadu u krku a splývající do půli zad, naznačovaly bohatý vnitřní život.

„Na první pohled by člověk soudil, že někdo ten pokoj vyřízl laserovým dělem umístěným někde tam,“ ukázala na druhý břeh kanálu, kde se srotil dav čumilů.

Podala inspektorovi fotografii. „Pořízená před deseti minutami z policejní helikoptéry. Stopy výbuchu jsou na obou stranách budovy identické a odpovídají bombě umístěné *zde*, pod umývadlem.“ Poté předložila Poincarému pláněk hotelového pokoje. „V době výbuchu se Fenster nad ním musel sklánět. Tělo sice shořelo k nepoznání, ale v tom, co zbylo z trupu, se našly střepiny porcelánu. A ještě máme tohle.“

Sáhla pro kus mokrého, ohořelého dřeva, přičichla k němu a podržela ho v natažené dlani. Poincaré se zachvěl.

„Chloristan amonný,“ poučila inspektora. „Raketové palivo, věřil byste tomu? Prudce hoří a za určitých podmínek může explodovat. Kdyby atentátník použil stejné množství semtexu, srovnal by se zemí celý blok. Z jistého hlediska to byla velmi elegantní práce.“

Poincaré už ve své kariéře viděl pozůstatky výbuchů nejruznějších trhavin, ale s raketovým palivem použitým pro jiný účel, než je doprava těžkých předmětů mimo dosah zemské přitažlivosti, se setkal poprvé. „Moc typické to není, že?“

„To těžko,“ souhlasila De Vriesová.

„Dobrá, tak posbírejte zbytky.“ Poincaré znovu přičichl k ohořelému dřevu. „Pošlete vzorky do laboratoře tady v Amsterdamu, ať udělají rychlou analýzu, ale chtěl bych, aby se na ně podívala i Evropská kosmická agentura. A NASA. Mohlo by nám to zúžit rozsah pátrání.“

„Zemřít skloněný nad umývadlem,“ poznamenal Ludovic. „Počítám, že v tom je skryto nějaké morální poselství.“

Poincaré se podíval na modrou plachtu a znovu se odvrátil. Jeho averze však nevycházela z přecitlivělosti. Během své kariéry viděl nespočet mrtvol, stále v nich však nedokázal spatřovat pouhé kusy masa poté, co dotlouklo srdce. Existuje něco, čemu se říká Život – třeba když Claire vzhlédne od práce a usměje se na něj – a ne-Život. Smrt. Úžas nad zázrakem jednoho nutně zahrnuje i úžas nad zázrakem druhého a Poincaré prostě nemohl při pohledu na ohořelé tělo nic necítit. Už brzy vypne některé smysly a přistoupí k ostatkům.

„Morální poselství?“ zaduněl od vchodu do hotelu, který se nacházel tři schody pod úrovní ulice, pohřební hlas. Serge Laurent položil těžkou ruku na Ludovicovo rameno. „Mladý

muži, jediné morální poselství, které tady vidím, říká, že čistota je téměř rovna božství.“

Poincarého nejbližší přítel a důvěrník ve službě i mimo ni se podíval na hodinky. „Od výbuchu už uplynuly skoro tři hodiny a recepční se pořád klepe jak ratlák. Ten chlap potřebuje přebalit plínky a nejspíš i nějakou injekci, ale své místo neopustí. Profesionální hrdost.“

Poincaré viděl, že si Laurent všiml skvrny od kávy na jeho kalhotách a že se musí hodně ovládat, aby neutrousil peprou poznámku o pokročilém věku a ovládnutí moči. Oba muži zasvětili své životy Interpolu, ale co do temperamentu a přístupu k případům se tak diametrálně lišili, že by nikoho nenapadlo, jak pevné přátelství se mezi nimi vytvoří. Zatímco Poincaré čelil valící se vlně jako mentální džudista, elegantně se vyhýbal potížím, pozorně studoval protivníky a čekal, až zakopnou, Laurent upřednostňoval přímou srážku. Kdyby pracoval jako fyzik, živil by se rozbíjením atomů. Právě tato vlastnost mu pokaždé zničila manželství.

„Kluci z kriminálky si to za chvíli rozdají na pěsti s hasiči za to, jakou spoušť nadělali na místě činu,“ poznamenal Laurent. „Získávání důkazů bude extrémně náročný úkol, ale podařilo se jim určit jeden význačný fakt: sebrali zřetelné otisky prstů z kliky na dveřích pokoje i na okně a ty se shodují s otisky na klíči od pokoje, které se zase shodují s otisky levého palce a pravého ukazováku oběti, což jsou, když už se ptáš, jediné prsty, které zůstaly jakž takž zachovány a nezměnily se v beztvary škvarek nebo neuletěly do kanálu. Trup zůstal zaklíněný tamhle v tom stromě,“ ukázal na něj, „a noha skopla z bicyklu jednoho chlápka.“ Laurent zavřel notes. „Prosím tě, bože, až umřu, ať zůstanu v jednom kuse.“

Shromáždění na druhém břehu kanálu se ještě rozrostlo, čumilové se vykláněli z oken. „No dobře,“ prohlásil Poincaré.

„Máme použitelné otisky, což ovšem neznamená, že jsme pozitivně identifikovali oběť. Co uděláme, abychom potvrdili totožnost?“

„Údaje z Bostonu dostaneme zítra ráno,“ odpověděl Laurent. „Jo, málem bych zapomněl.“ Otevřel složku, vytáhl z ní uzavíratelný plastový sáček na důkazy obsahující fotografii a položil ho na kapotu mercedesu těžce poškozeného střešním trámem. „Je plná Fensterových otisků... Přesněji řečeno otisků oběti.“ Naklonili se ke snímku.

Uplynulo několik vteřin. „Ale no tak, lidičky, není to žádná hra, když nikdo nehraje. Vzadu je popisek. Vítěz dostane dvě eura.“

Ludovici zkusil tipovat jako první: „Horské pásmo. Minulý týden jsem při návratu domů letěl nad Alpami. Vypadalo to úplně stejně. Centrální hřeben větví se do vedlejších.“

„Gisele?“

„Angiogram. Když moje matka dostala infarkt, doktoři mi ukázali snímek, který vypadal nějak podobně. Domnívám se, že to je krevní řečiště. Ale taky to může být řeka s přítoky. Nebo kořeny rostliny.“

„Všechno špatně. Henri?“

„Ušetři nás těch hádanek, Sergi.“

Laurent obrátil fotografii a přečetl popisek: „Blesk. Negativ. Série tři, obrázek A, přednáška pro WTO.“ Na okamžik se odmlčel a dodal: „Zřejmě těch obrázků existovalo víc, ale

nenášli jsme je. Předpokládám, že je zničil výbuch.“ Rozhlédl se po troskách. „Jak je možné, že všichni ostatní přežili? Jo, a slyšeli jste, že dnes došlo k další explozi? V Miláně. Klasický dynamit.“

„V Miláně?“ podivil se Ludovici. „Kde přesně?“

„V Galerii Viktora Emanuela II.“

„Ne...“ Ludovici se v Miláně narodil. Sáhł do kapsy pro mobilní telefon a poodešel vyřídit hovor.

„Výbuch si vyžádal šest obětí,“ doplnil Laurent. „Jakýsi chlap oblečený v bílé róbě prosil Ježíše, ať uzdraví svět, a pak se odpálil. Náš atentát žádný náboženský podtext nemá, ale spouň podle mě.“

De Vriesová pomalu listovala štosem papírů. „Nepíše se tu, že by viděli někoho v bílém hábitu. Ještě to prověřím. Ale říkal jsi, že ten Fensterův obrázek souvisel s jeho přednáškou? Měl přece mluvit o globalizaci, Sergi. Jak to spolu souvisí?“

Laurent se usmál. „Tomu se říká záhada, má milá.“

4

Na podlahu v malém pekařství, kam si Poincaré zašel utřídit myšlenky, občas dopadal obdélník slunečního svitu. V obchůdku panoval vzácný klid, stísněnému prostoru dominovaly dva kavářenské stolky. Poincarého přilákaly ovocné dortíky a zákusky vystavené ve výloze, ale vybral si špatně. Majitelka, vzor holandské pohostinnosti, jej téměř dusila svou pozorností. Dlouho otírala bezchybně čistý stůl, sotva se začel do početných poznámek o odpoledním případu. Potom se pustila do přerovnávání čokolád uložených na polici u jeho ramene a nakonec začala zametat a vytírat podlahu a požádala ho, ať si přisedne. Zůstal, protože to byla jediná kavárna v okolí a protože potřeboval sedět u šálku s něčím teplým.

„*Třetí espresso?*“ nakrčila údivem obočí. „Určitě ho chcete?“

Měl jí za přerušení poděkovat. To, co viděl, nedávalo prakticky žádný smysl a občas zjistil, že nejpřímější cesta k objasnění vyžaduje kompletní ignoraci faktů a nechat myšlenky volně plynout. Majitelka kavárny mu alespoň zabránila roubovat jednu teorii na druhou.

„Tohle se dá jen těžko nazvat tělem,“ řekl před necelými čtyřiceti minutami soudní patoložce. Celé odpoledne – ať už zkoumal ruiny hotelového pokoje, pomáhal hasičům sundat

botu z koruny stromu nebo se skláněl nad polním mikroskopem a prohlížel si střípek porcelánu – jej k sobě volaly ostatky mrtvého. Podlehl, až když se muži v ochranných oděvech chystali naházet zbytky oběti do nepromokavého vaku. V duchu se obrnil a šel se podívat na mrtvolu.

„Případy popálenin bývají šokující,“ připustila doktorka Güntherová. Jako soudní patoložka převzala veškerou starost o tělo na místě činu, včetně přístupu k němu. Ještě než se seznámili, Poincaré ucítil na dvacet metrů její žvýkačku a správně odhadl povolání. Mnozí patologové se stávají navyklymi na peprmint v různých podobách. Neustále je pronásleduje nasládlost zahnívajícího masa z pitevního stolu a mátová silice se ukázala méně toxická než gin. „Tenhle netrpěl,“ poznamenala. „Člověk, který by věděl, co se blíží, by se určitě odvrátil. On schytl plný zásah.“ Namířila teleskopické ukazovátko do míst, kde mrtvý míval hrudník a nyní tam zela dutina až k páteři. „Plíce pryč, srdce pryč, v podstatě všechny vnitřnosti. Měkké tkáně totálně spálené. Všimněte si nepřítomnosti přímých zranění na zádech a bocích oběti. Neodvrátil se.“

Poincaré soustředil pohled na špičku kovového ukazovátko a snažil se vnímat tělo jako anatomický preparát, aby potlačil návaly na zvracení. „I při plném zásahu není o nic méně mrtvý,“ podotkl.

„To je pravda,“ odvětila Güntherová. „Nechcete žvýkačku?“

Odmítl.

„Zastavte se v neděli u mě v kanceláři a projdeme si spis o případu. Do té doby dostaneme z Bostonu zprávu o DNA a zpracujeme vlastní vzorky v našich laboratořích.“ Spustila plachtu. „Mrtvý je mrtvý,“ konstatovala se stejným citovým nábojem, jaký se projevuje při přikrývání hromady listí.

„Já zrekonstruuju *jak* a vy, příteli, objasníte *kdo* a *proč*. Tohle budou poslední služby, které mu kdo kdy prokáže.“

Hleděl oknem kavárny na malý dvorek ohrazený cihlovou zídkou a přemýšlel, co svět dluží mrtvým. Na tuto otázku už jednou odpověděl, když téměř dva roky pronásledoval Banoviče. Nahlédl do poznámek a usoudil, že tu odpověď bude hledat znovu. „Po takových dávkách kofeinu budete celý rozklepaný,“ varovala jej majitelka kavárny, když před něj postavila další šálek espressa a talířek s perníčky. „Používám boby ze Sumatry a pražím je po kilových dávkách, abych dosáhla co největší síly. Zkuste, jak je silná.“ Zhluboka se nadechla nosem. „Cítíte tu sílu? Na vašem místě bych nejdřív snědla ty perníčky, ať ji nepijete na lačno. Víte, že...“

Poincaré ukázal na dva předchozí talířky s nesnědenými perníčky, které zaplňovaly stůl, a pak zvedl ruku. „Děkuji, už nechci.“

„Ale vždyť dostáváte ke každému šálku tři zdarma. To je naše čtvrtěční specialita. Tři perníčky, jeden šálek. Tři za jeden. Copak jste si nepřečetl tabulku?“ Ukázala k pultu.

„Tak dobře holandsky neumím,“ omlouval se Poincaré.

„Nevadí. Tak vám je zabalím s sebou.“

„Ach ne, děkuji, to nemusíte.“

„Ale musím. Vlastnoručně jsem je upekla.“ Naklonila se a ukázala mu poslední várku. „Těmto říkám Fantine, podle té postavy z *Bídníků*. Vidíte ten tvar? Mladá dívka s čepcem na hlavě. Byla sladká, ale život jí zkysl. Proto přidávám do polevy citron. A taky se zlobila, což vysvětluje špetku cayennského pepře.“

Poincaré se zvedl k odchodu, ale Holanďanka ho popadla za paži.

„No dobře, dobře. Tak já je položím sem na pult a zajdu do kuchyně.“

Zmizela za závěsem a inspektor se natáhl pro noviny složené na vedlejším stolku a otevřel je na finanční stránce. Od té doby, co s Claire koupili statek ve Fonroque v kraji Dordogne, pravidelně kontroloval vývoj cen na londýnské a pařížské burze, aby se přesvědčil, jak prosperují jejich investice. Z jeho platu a z tržeb za několik obrazů, které manželka ročně prodala prostřednictvím galerií v Paříži a New Yorku, hradili nájemné za byt v Lyonu a Etiennovo školné. Po osmi letech, kdy splatili všechny dluhy a očekávali slušnou, byť ne přepychovou penzi, odmítli doporučení dvou finančních poradců a vzali si velkou hypotéku na zakoupení vinice na jihu Francie společně s kamennou budovou, do níž mírně zatékalo. Tahle bukolická představa venkovské budoucnosti nedávala smysl, protože jejich dosavadní zkušenosti se zemědělstvím spočívaly v pěstování dvou nebo tří rajčatových keříků zasazených do velkých květináčů na balkoně. Ale když onoho roku odjeli na dovolenou, zastavili se během odpolední procházky na hřebeni kopce, odkud se jim otevřel výhled na udržovanou vinici na svahu, pod nímž se leskla meandrovitá hladina řeky a za ní se rýsovala prastará vesnice. Trvalo jim pouhých patnáct minut, než kývli na absurdní nápad, a nyní Poincaré denně kontroloval akciové trhy a jeho vyhlídka na spokojený důchod se blížila a vzdalovala s cenami akcií Airbusu a společnosti Sumitomo Metal Industries Ltd.

Složil noviny a chystal se opustit kavárnu, ale vtom mu zrak padl na krátký článek o vraždě právní poradkyně gangsterů v Barceloně. Mladá žena obdivovaná policií, s níž spolupracovala, a milovaná gangstery, které hájila, obdržela několik čestných ocenění od městské rady a získala uznání na mezinárodní konferenci o prevenci kriminality mládeže. A teď ji zavraždili? Zpráva se šířila daleko za hranice města

a jedním z důvodů byly i okolnosti, za nichž bylo tělo nalezeno. Oběť seděla za svým psacím stolem v komunitním centru s jedinou kulkou vpálenou do týla a na halence měla připíchnutý vzkaz s citátem z evangelia svatého Matouše, konkrétně 24. verš kapitoly 24.

Bez ohledu na to, co všechno zažil v průběhu let a desetiletí, kdy pronásledoval zločince, se Poincaré pořád dokázal morálně rozhořčit. Dnes ráno uzavřel kapitolu masového vraha a hned odpoledne zahájil další, týkající se pumového atentátu. Zítřka – kdo ví? Ve dnech jako ten dnešní toužil po obyčejnějším životě bez vzrušení. Poznamenal si do note-su, že si musí vyhledat v bibli příslušnou pasáž a podívat se do databáze Interpolu na ten bombový útok v Miláně. Oba pachatelé se zřejmě dovolávali Ježíše Krista. I když se u Herengrachtu podobný apel neobjevil, Poincaré už zažil podivnější spojitosti a chtěl se ujistit, že v Miláně nezahynul žádný profesor nebo matematik. Dopil espresso. *James Fenster*, pomyslel si. Z toho člověka zbylo jen pár ohořelých částí těla, nedokonalá kremace.

Nechal na stole až příliš štědré spropitné a vyšel do počasí, které se oproti popršenému týdnu hodně zlepšilo. Přes mraky nad Herengrachtem prosvítalo slunce a dodávalo městu proslulému plochostí významný svislý rozměr. Čerstvý vítr od západu přinášel naději na sušší dny, i když ne na jasnější myšlení. S rukama hluboko v kapsách se vracel po vlastních stopách k hotelu Ambassade a vzpomínal na nepříliš uspokojivý rozhovor s hlavním vyšetřovatelem z amsterdamské policie. Plešatý mužíček se ztrapnil svou snahou co nejrychleji se případu zbavit. „To je pravda,“ uznal Poincaré. „S bombou vyrobenou z raketového paliva se moc často nesetkáme.“

„Bezpochyby byla vyrobena v zahraničí,“ odvětil muž jen o málo vyšší než širší. „Oběť zřejmě není Nizozemec, takže

z obou těchto důvodů musí případ vést Interpol. Samozřejmě pokud bychom mohli nějak pomoci..." Výsledek: vyšetřování nebylo Poincarému předáno, vysloveně mu spadlo do klína. Nevadí, Lyon stejně bude chtít zjistit původ toho chloristanu amonného.

Seznam úkolů v inspektorově zápisníku se rozrůstal. Laurent si ráno promluví s Fensterovými kontakty ve WTO a pokusí se zjistit více o matematikově plánované přednášce, Poincaré se zaměří na vědeckovýzkumné práce. Ludovici se už začal probírat seznamem notorických účastníků demonstrací proti globalizaci, kteří v těchto dnech pobývají v Amsterdamu, a některé doporučí předvolat k výslechu. A De Vriesová dosáhla pokroku. Z hotelové knihy hostů se dozvěděla, že během posledních osmnácti měsíců se v něm Fenster ubytoval nejméně třikrát, vždy v doprovodu jisté Madeleine Rainierové. Při poslední návštěvě se však zapsal pouze on sám. Tu Rainierovou budou muset najít. Hotel přechovával ve svých záznamech kopii jejího cestovního pasu.

„Říkáte, že manažer Fenstera znal?“ zeptal se De Vriesové.

„Přesně tak. Nějak si zvykl pamatovat si jména návštěvníků, kteří u nich bydleli opakovaně... Tady je seznam hostů za poslední dva roky. Na horním listu je přehled za uplynulých čtrnáct dnů.“ Ukázala inspektorovi výpis z počítačové tiskárny. „Vyslechnu každého, kdo je tu momentálně přihlášený nebo se v poslední době odhlásil. Chvíli to potrvá. Kromě toho potřebuju den nebo dva, abych prověřila hosty v okolních hotelech.“ Mluvil s ní před dvěma hodinami, ale připadalo mu to jako dvě minuty – De Vriesová totiž kráčela rychle po protějším břehu kanálu a usilovně na něj mávala. Setkali se uprostřed mostu.

„Je tady,“ oznámila.

„Kdo?“

„Madeleine Rainierová, žena, se kterou Fenster dříve bydlel v Ambassade.“ Otočila se a ukázala za sebe, přímo přes kanál. „Minulou středu se ubytovala v hotelu Ravensplein. Právě teď je ve svém pokoji. Recepční jí vydal klíč před necelými dvaceti minutami.“